

ZÁM.

KIS LAP

IBOLYÁK. (Lásd a 182. lapon.)

12. szám. — 1877. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XII. kötet,

let.

A KIS JAKAB KALANDJAI.

— Angol elbeszélés. —
(Folytatás.)

AKAB erre újra sirásra fakadt; de az öreg beszédjét folytatva ekként szólott:

— Nyugodjál meg, kedves fiam; jól lehet itt kell hagynom e világot, de mivel mindig becsületes ember voltam és arra törekedtem, hogy kötelességeimet teljesísem, nem kételkedem, hogy isten könyörülni fog lelkemen. Tégedet is mindig arra tanítottalak, hogy légy becsületes, hiszem, hogy megemlékezel tanításaimra és e hitem adja nekem a legnagyobb vigaszt életem utolsó perezeiben. A legnagyobb fájdalom, mely szívemet most gyötri, csak az, hogy tégedet ily ifján árván hagylak itt a földön. Mihelyt halva leszek, azonnal menj el a legközelebbi városba s ottani ismerőseimnek add tudtul halálomat, hogy eljöhessenek és eltemessenek. Neked aztán azon kell lenned, hogy szolgálatot nyerhess és dolgozhassál becsületes módon életed föntatására. Ha becsületes, szorgalmas és okos fiu maradsz, akkor boldogulni fogsz és a jó Isten, mind nyájunknak jóságos atyánk, óltalmazni, és áldani fogja igyekezetedet. Élj boldogul, kedves gyermekem, el ne feledd soha öreg apádat, sem példáját, melyet számodra adni igyekezett; életed minden helyzetében teljesítsd kötelességedet és élj úgy, mint élni szoktak a derék katonák, kik egy pillanatra sem feledkeznek meg kötelességükről.

Az öreg, ezen utolsó oktatásait bevégezvén, elhallgatott — és kevés percz múlva meghalt!

A kis Jakab, ki zokogva állt ott, hiába kiáltott és jajgatott, hiába igyekezett őt föléleszteni. A szegény fiu egészen el volt hagyatva s e szomorú helyzetében nem is tudta, mihez fogjon. De a szomszéd gazdák egyike, kivel az előtt már megismerkedett, néhány hétre magához vette őt. Jakab hálával fogadta a jó embert sziveségét s több hónapokig hiven szolgált. Ez alatt megtanult tehenet fejni, szántani, boronálni s minden egyéb oly munkához is örömet fogott, melynek elvégzésére képesnek érezte magát. De szerencsétlenségére e jó ember nemsokára megbetegedett és meghalt. Özvegyen maradt neje kénytelen volt szolgálait elbocsájtani s ekként Jakab ismét kénytelen volt elvándorolni a világnak, nem bírván egyebet azon néhány ezüst tizesnél, melyet a jószivü özvegy nő neki ajándékozott. De azzal vigasztalá magát, hogy most már, nagyobb és erősebb lévén, könnyebben fog találni szolgálatot.

Megkezdte tehát vándorlását és mindenütt munka után tudakozódott. De tudakozódásai sikertelenek maradtak; mert a kóbor kis fiut senki nem akarta munkába fogadni s ekként, bár nagyon takarékosan élt, csakhamar azt vette észre, hogy oly helyzetben van, milyenben még nem volt soha; mert sem kenyere, sem pénze nem volt. De Jakab nem volt oly könnyen leverhető; bátran folytatta útját és egy egész napnak fáradalmai után este felé még hatalmas zápor is meglepte, úgy hogy egészen átázott, mielőtt valami bokr alá bujhatott volna. Eszébe jutott öreg gyámajja és azon kényelem, melyben azelőtt töltötte napjait, mikor még volt haj-

léka, mely alá menekülhetett és volt mindig legalább egy darab kenyere. De hiába valók voltak most jajgatásai és könyhullatásai, mihelyt a vihar elállott, folytatnia kellett vándorlását azon reményben, hogy végre csak talál valami esűrre vagy kocsiszínre, melyben meghuzhatja magát éjjeli pihenésre. Már későn este volt, midőn jókora távolságban világosságot pillantott meg, melyet valami nagy tüztől származottnak tartott. Hogy mi az tulajdonképen, azt Jakab el nem gondolhatja; lépteit meggyorsítva egyenesen neki tartott. Rövid idő múlva egy nagy épület előtt állt, mely több nyílásán szinte okádta a tüzet és a füstöt, belülről pedig roppant lárma, zugás-fuvás és esőrgés hallatszottak.

Jakab eleinte kissé elémült. De összeszedvén minden bátorságát, óvatosan az épülethez lopódzott s egy ablakon bekandikálván, sok férfit és fiut látott, kik tüzet élesztettek és tüzes vasdarabokat nagy üllökön kalapácsoltak. Ez ránézve, elhagyatott állapotában, igen vigasztaló látvány volt s a félig nyitott kapura találván, azon be is menni bátorkodott s ott egy szikrákat hányó kemence közelében helyt foglalt. De csakhamar észre vette őt az egyik munkás és szigorú hangon kérdezé:

— Ki vagy és mit akarsz itt?

Jakab szerényen felelé, hogy ő egy szegény árva fiu, ki munkát keres, hogy egész nap semmit nem evett és hogy az esőtől át van ázva, a mit ugyan ruháiról is látni lehetett. Nagy szerencséjére azon ember, ki őt megszólította, igen jó indulatú férfi volt, ki nem csak megengedte,

hogy ott maradjon a tűz közelében, hanem még egy jó szelet kenyeret is adott neki vacsorára. Jakab ezután a sarokba vonulva, reggelig háborítatlanul aludt.

Másnap reggel, alig hogy fölébredt, a műhely ura előjött munkásait megnézni és midőn Jakabot megpillantá és meghallá, mi módon került ide, őt valami röst csavargónak tartván, kérdezé, miért nem akar dolgozni, hogy mint becsületes ember, munkája után élhessen? Jakab szerény komolysággal azt felelte, hogy nincs ennél forróbb kívánsága és hogy, ha alkalmazást találna, mindent megtenne, hogy munkája után becsületesen megélhessen.

— Jól van, fiam mondá az ur, ha igazat beszélsz, azonnal próbára teszek, mert nálunk akad munka mindenkinek.

S ezzel előszólitván ügyvezetőjét, meghagyta neki, hogy a fiunak adjon munkát és érdeme szerint adjon neki fizetést is.

Jakab most tökéletesen boldognak érezte magát és olyan szorgalommal dolgozott, hogy nem sokára eleget keresett magának, és kényelemmel élhetett, amellyel meg is nyéré mesterének megelégedését is. Nagy baj volt azonban, hogy Jakab az ő pajtásai előtt tartózkodás nélkül, egész nyíltszívűséggel elbeszélte előbbi életét és neveltetését. Ez általa műhelyben valamennyi kis társainak gunytárgyává lőn, kik aztán jó kedvükben a kis Jakabot koldus-gyermeknek, kecskefiunak nevezték és csufolódva a kecske mekegését utánozták. Ez a haragra ugyis könnyen föllobbanó és heves természetű fiut rendkívül bosszantotta.

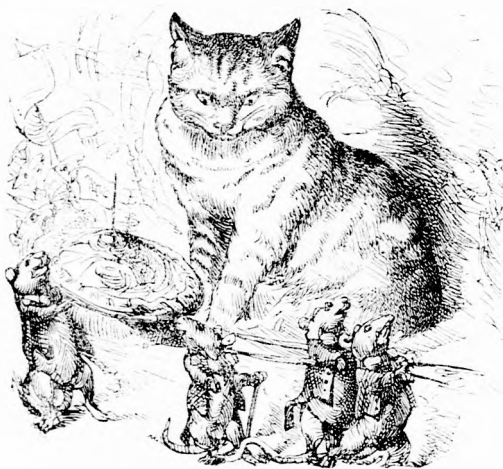
(Folytatása következik.)

MACSKA-KIRÁLY.

(Kép-ekkel a 181. lapon.)

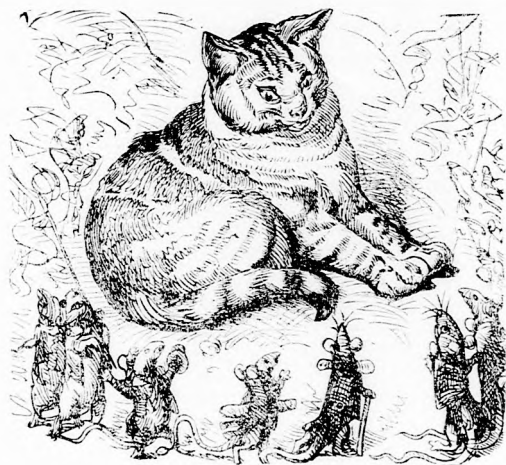
AZ EGÉR nemzetség
 (A minap, még nem rég)
 Azt látván bujára,
 Hogy
 Fogy
 A drága fajtája:
 Nagy gyűlést hirdetett
 A melybe sereglett
 Az egész egér-faj.
 »Hölgyeim, uraim,
 Egér pajtásaim

Iszonyu nagy a baj!«
 Így szólt a nagy elme
 Egerek fejedelme.
 »Tegyük meg —« folytatá,
 »Hogy bennünk ezentul
 Ne duljon oly vadul:
 A cziezát királlyá!«
 S folzendült minden lyuk:
 »Helyes! Elfogadjuk!«
 »Én lemondok tehát«,
 Folytatá a szónok,

»Maeskának adom át
 Az ős egér trónot«.
 Így mentek a Miczike
 Új királynk elibe.
 Víttek neki ajándokot:
 Egy nagyszerű vajjas kókot,
 Ünnepestes cziezogással
 (Ezen egér-muzzsikával),

Elléptettek előle,
 Szépen kérték
 Az egérkéek
 Hogy egyék hát belőle.
 Aztán hátsó lábra álltak
 Szép esinosan fölszolgáltak.
 Hódoltak,
 Bókoltak,

S macska-farkat csókoltak.
 Ciczke nyájasan mosolygott,
 Nézte soka ezt a dolgot.
 Végre aztán egyet gondolt —
 S trónjáról szállván alá:
 Ami volt ott egér fajta
 Mind bekapta
 Utolsóig fölfalá
 És aztán a szája szélit

Jóízűen megnyalá!

VIZRE ÉPÜLT VÁROS

(Képpel a 192. lapon.)

A régi időkben, mikor az emberek még örökös háboruságban éltek egymással, minden módon iparkodtak magukat védelmezni és arról gondoskodni, hogy az ellenség meg ne lephesse őket. Építettek várakat magas sziklák tetejére, a városokat körülvétték hatalmas falakkal, árkokkal; de legnevezetesebb egy város, melyről azt lehetne mondani, hogy valósággal vízre épült. Ez a város az adriai tenger partján fekvő és még most is gyönyörű Velenceze városa, Olaszországban; (keressétek meg a térképen).

Nagyon régen, több mint ezer esztendővel ezelőtt sok féleharcias népek barangolták be Európát s ekkor számos család az adriai tenger partján levő zátonyokra, szigetkékre menekült a hatalmas ellenségek elől. Apró kunyhókat építettek a homokos szigeten s halászatból éltek; nem férhetett hozzájuk ellenség, biztosságban voltak és mindig több-több menekült jött közéjük. A kis kunyhók helyett lassacskán házakat kellett építeni, hajóikon hoztak építő anyagot, fát, követ messziről — de a szigetkék oly kicsinyek voltak, hogy ott bizony utcák számára nem volt hely, de meg a homokszigetek, a mocsár nem is adott biztos alapot a házak számára. Hanem a szükség nagy mester ám. Óriási czölöpöket vertek be az iszapba, a vízbe és aztán ezekre építették a házakat, még pedig úgy, hogy az apró szigetkék közt levő víz, — az maradt utcának, melyen persze nem lehet kocsival járni, sem gyalog, hanem csak csónakon, gondolákon. Ami más városokban a kocsí, az itt a gondola.

A történelemből majd megtanuljátok, hogy a kezdetben kicsiny menekvő-tanyából, miképen lett később hatalmas várossá Velence. Sok száz esztendeig uralkodott a tengeren, hajói eljártak mindenfelé a világba, háborukat viselt hatalmas császárokkal és királyokkal és nagy kincseket gyűjtött össze. A kezdetben volt kunyhók helyett pompás márvány-paloták épültek, nagyszerű templomok s ma is a világ minden részéből mennek utazók Velenczébe, hogy e vizre épült, rendkívül szép és érdekes várost megtekintsék.

I B O L Y Á K.

(Képpel a czímlapon.)

IBOLYKA vagyok én,
Ibolyát szedek én
Az erdő rejtekén.

Ha meg lesz bokrétám :
Tied lesz, jó anyám,
Ki otthon vársz reám.

A nevem Ibolyka.
Mi e virág maga,
Az leszek mindenha.

És hozzád sietve :
Csokrommal engem is
Végy a te szivedre.

A KŐOLAJ-KUT.

— A kőolaj kut furása. Az olajos szökő-kut. —

(Képekkel a 184, 185, és 189. lapokon.)

FÉNYES termekben és szegény emberek szük szobácskáiban egyformán találhatjuk mai nap a fényesen világító lámpát, melyben a kőolaj, vagy mint közönségesen nevezik, petroleum ég. Munkás ember esténként e hasznos olaj világító lángjánál dolgozik, szorgalmas gyermek

végzi földadványait s azt hiszem, csak kevesen gondolkoztak közületek isarról, hogy ezt a fényes világító szert honnan és miből kapjuk. Ha megkérdeznék apácskát, vagy a tanító urat, azt felelné:

— Ezt az olajat a földből, kutakból merítik.

Hamarjában talán el sem hinnétek, mert hiszen láttatok már sok kutat, de bizony egyikből sem lehetett egyebet meríteni viznél. Van olyan kut, mely savanyu vagy meleg vizet ad, de végre mégsem egyéb az viznél; olajat csak a boltból kell hozatnunk, ha megakarjuk gyujtani a lámpát.

Pedig apácska és a tanító ur mégis igazat mondanak, mert a kőolajat csakugyan a földből, kutakból merítik. Csak-hogy persze ilyen kut nem akad akárhol s a hol akad, ott aztán nagy kincs, aranybányánál is többet ér.

A föld mélyében, tudjátok, sok mindenféle van, aminek az ember nagy hasznát veszi; ilyenek p. o. az érczek, a só, a kőszén és más ásványok, drágakövek; vannak gyógyító erejű vizek és ott szivárog a föld mélyében a kövek, kemény sziklarétegek közt az a folyadék is, melyet elneveztek kő-olajnak, mert zsiros, mint a közönséges olaj és színe is hasonlít hozzá. De nagy ám a különbség. Mert a közönséges olajat lenmagból, vagy az olajfa gyümölcséből sajtolják s ezt enni is szoktuk, míg a kő-olaj a föld mélyében lappang.

A kő-olaj néhol a föld felületén is kibugygyan s ezért az emberek már sok száz esztendővel ezelőtt is ismerték. Csak-hogy akkor még nem tudták, mire lehet használni, mert meginni bizony nem lehetett, annál kevésbbé, mivel a kő-olaj nem oly tisztán folyik ám a föld alatt, mint a hogy mi a boltból kapjuk, hanem tele van mindenféle más anyagokkal, földrészekkel. Használták azonban mégis gyógyszernek s használják még maig is; itt-ott tudták azt is, hogy az ilyen olaj-források meggyulnak s ebben aztán csodát véltek.

kide
földb
sokfo

Ame
mély
lunk
pedig
gig,
soksz
valós
kat l
az ol
megt
ban
nek
idő a

nak
vann
hog
biz
ásni
látha

dog
az, l
neve
is na
nyáj
ha r
lecz
Meg
anny

Nem igen rég ideje, hogy a tudósok kiderítették, milyen hasznos portéka ez a földben termő olaj, és nem sokára aztán sokfelé találtak is ilyen olajforrásokat.

Legtöbb kő-olajforrás van északi Amerikában. Itt némely vidéken a föld mélye épen úgy tele van olajjal, mint nálunk vízzel. Itt aztán kutat furnak, még pedig néha jó mélyre, 80—100 láb mélyséig, míg ráakadnak az olajforrásra. Az olaj sokszor nagy erővel szökken föl, úgy hogy valóságos olajos szökő-kutak. Nagy kádakat helyeznek el a kut körül, ebbe ömlik az olaj, innen pedig viszik a gyárba, hol megtisztítják, finomítják s aztán hordókban szétküldik mindenfelé a világba. Aki nek kirtokában bő olaj-forrás van, rövid idő alatt dús gazdag emberré lesz.

Azonban nemcsak Amerikában vannak olajforrások, vannak Európában, sőt vannak a mi kedves hazánkban is, csak hogy nálunk még nincsenek megnyitva. De bizonyosan nemsokára nálunk is fognak ásmi ilyen kutakat s akkor majd mi is megláthatjuk, hogy meritenek kútból olajat.

ARANKA BOSZUJA.

— Beszélyke. —

— Elbeszéli **Katinka néni.** —

RÉGEN volt az, mikor én még kis leány voltam, olyan vidám, szeleburdi kis leány, akinek teljes boldogságát csak egy dolog keserítette meg, az, hogy az intézetben, melyben jó szüleim neveltettek, az igazgató és a tanítónők is nagyon szigorúak voltak. Igen kedvesek, nyájasak, gondosak voltak, de mit ért ez, ha mindig megkivánták, hogy tudjam a leczkét és ne kövessek el bohóságokat. Meg is fogadtam én ezt sokszor, de ugyanannyiszor el is felejtettem.

Egy téli nap délutánján, pontosan a kiszabott órában, mindnyájan együtt voltunk a tanteremben, melyben osztályunk, — a harmadik osztály, — az előadásokat hallgatta. Szokatlan csönd uralkodott a teremben, úgy hogy akár a légy röpülését is meg lehetett volna hallani ha t. i. a legyek télnék idején okosbbnak nem tartanák elbujva aludni. Én magam is feszülten figyeltem s bizonynyal ez volt a legnagyobb csoda, mert meg kell vallanom, a figyelem nem volt épen legfőbb tulajdonságom. Kaptam is ezért elég büntetést, ha a tanítónő észrevette, hogy az előadás helyett több gondom van a szemközti ház födelén tanyázó varjakra, vagy pedig olyan fontos dologgal vagyok elfoglalva, hogy megszámláljam, az előttem nyitva fekvő könyvben hány nagy és hány kis a. betű van, melyik sorban van legtöbb stb. De most nem foglalkoztam ezen érdekes és fontos dolgokkal, igazán figyeltem mint a többi társaim, kik máskor szintén nem igen ültek ily esőndesen a padokban. Pedig az előadás még meg sem kezdődött, csak épen e pillanatban lépett be kedves tanítónőnk, kit rendesen csak »Anna kisaszony«-nak neveztünk. És Anna kisaszony nem fogott rögtön hozzá az előadáshoz, ő is várt valamire.

Mi volt az a rendkívüli esemény, mely emyire kihozott sodrunkból mindnyájunkat? Magában véve igen egyszerű, de nekünk érdekes dolog: délben azt hallottuk, hogy egy új leányka érkezett az intézetbe, ami osztályunkba lesz beosztva s a délutáni leczkénél már jelen is lesz. Roppant kíváncsisággal lestük tehát az új pajtást, ki ily szokatlan időben, évközben lép be

közénk. Nem kellett sokáig várnuak. Alig hogy Anna kisasszony belépett s asztalánál kissé megállapodott, ismét megnyílt a terem ajtaja; mindnyájan mintegy parancsszóra odanézünk — és láttunk egy kissé halvány, szelid, csinos arczu leánykát, ki szerényen, de nyugodtan, zavar nélkül lépett be. Öltözete egyszerű, de csinos volt. Illedelmesen meghajtotta magát a tanítónő előtt s várta ennek intézkedését. És Anna kisasszony így szólt:

— Kedves Arankám, mától fogva tehát osztályunk tagja vagy. Katicza, te reád bizom új társatokat, melletted fog ülni s veled egy szobában fog lakni; tanítsd meg a házi szokásokra s holmi egyéb tudnivalókra.

Nagy örömmel ugrottam föl, kimentem az új pajtáshoz s kézen fog-

va vezettem be magam mellé a padba. Mindjárt meg is szólítottam.

— Keresztnevedet már tudom, de

vezetéknévedet nem. Én Dombi Katicza vagyok.

— Az én nevem Ligeti Aranka.

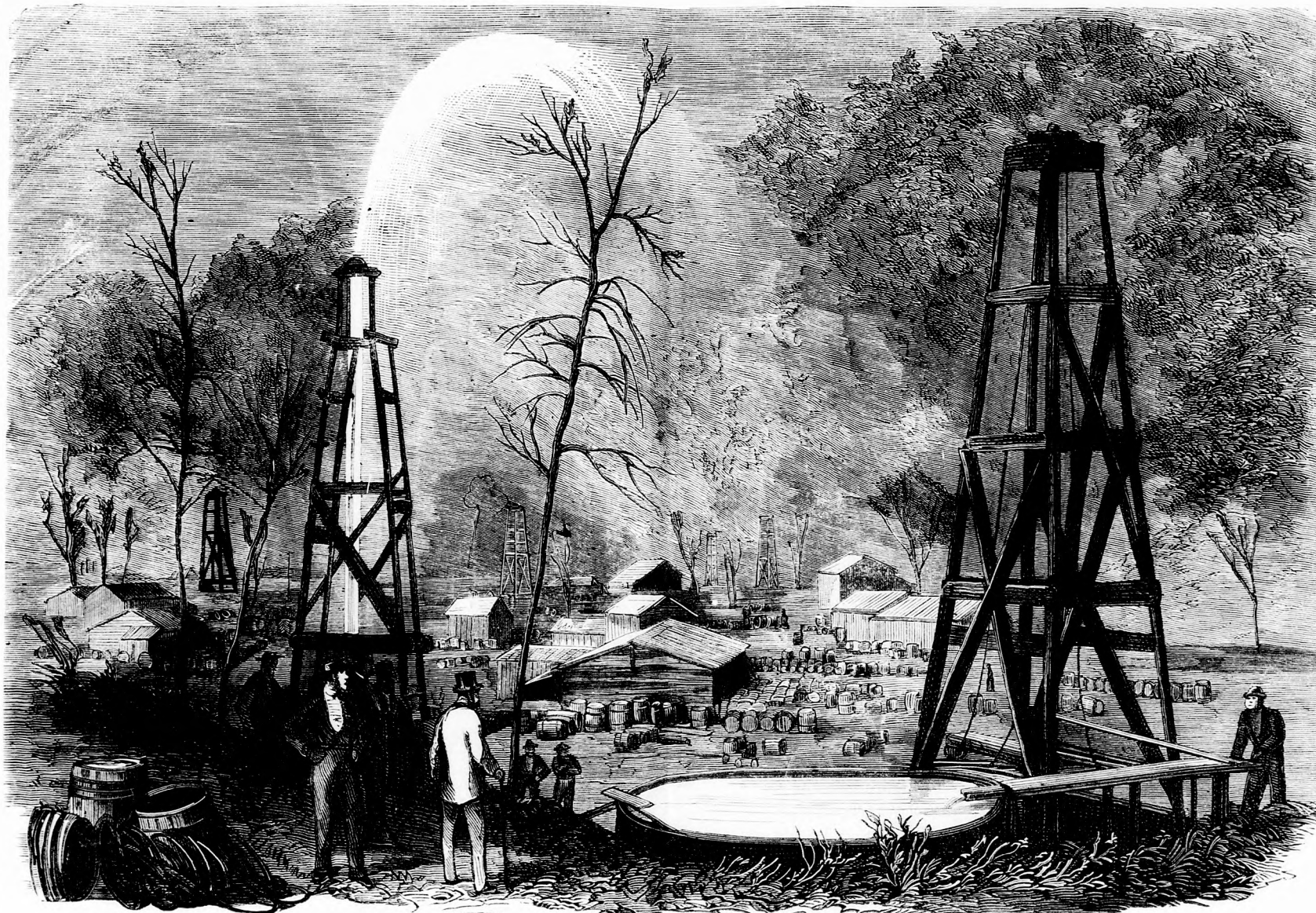
— Nagyon szép név, nekem tetszik. és te is tetszel nekem. Ugy-e, mától fogva jó barátunk leszünk?

Aranka kissé elmosolyodott és szeliden mondá:

— Azt nem tudom... én nagyon kívánom, hogy jó barátunk legyünk, de azt hiszem, ezt nem tudhatjuk előre.

— Oh, ugyan miért nem? Ha te is akard, én is akarom, kész a barátság. Ugy lesz, meglátod.

Sok egyéb közt megvolt az a hibám is, hogy nagyon hamar kész voltam barátságot kötni akárkivel; sokszor keserüen csalódtam, de azért sokáig nem okultam. Most azonban úgy látszik, hogy nem fog oly gyorsan menni a dolog, mert Aranka épen nem sietett válaszolni, csak mosolygott az én hirtelen barátságomon. Épen újból szólni akar-

A KÖOLAJ-KUT. Az olajos szökő-kut. (Lásd a 182. lapon.)

tam, midőn a tanítónő végett vetett tárgyalásunknak, mert a lecke megkezdődött.

Az első óra után következett a kézimunka, még pedig úgy, hogy egyik közülünk fenhangoz olvasott egy-egy érdekes történetet, míg a többi kötött, himzett, horgolt.

— Aranka, tudsz-e már kötni, himezni? kérdé a tanítónő.

Az én új barátnőm fölállt és illedelmesen felelé:

— Igen is, kisasszony, tudok.

Mindnyájan meglepetve néztünk rá, nemcsak azért, hogy ő már tudja azt, amit mi régi növendékek csak most tanulunk, hanem mert ő volt az első új növendékek akinek midőn a tanítónő először megszólította, nem kellett odasugni: »Állj föl s úgy felelj.« Aranka maga kitalálta, mi az illedelem.

A tanító azonban nem adott ezuttal munkát Arankának, hanem így szólt:

— Jól van, a holnapi órában te is dolgozni fogsz; ma pihenj. Egész éjjel uton voltál, bizonyosan fáradt vagy. Ha akarod, menj szobádba és nyugodjál; de ha talán hallgatni akarod a felolvasást, maradhatsz.

Aranka ott maradt köztünk s figyelmesen hallgatta a felolvasást, mely a régi magyar hősookról és királyokról szólt. Egy mondatnál, mely az igazságos királyról szólt, a tanítónő félbeszakítá az olvasást és kérdé:

— Meg tudná-e közületek valaki mondani, hogy hívták azt a királyt, kit a magyar nép legigazságosabbnak tartott és sok száz esztendőig emlegetett?

Nagy esőnd lett, — néhány másodperczig senki sem szólalt meg: mikor ezt látta Aranka, fölkel és így szólt:

— Azt hiszem, Mátyás király volt az, róla maradt mai napig is az a mondás, hogy »meghalt Mátyás király, oda az igazság.«

— Helyes, kedvesem, szólt a tanítónő látható meglepedéssel; mi többiek pedig kissé szégyenkezünk, hogy új tárgyalásunk mindjárt az első órában teltett rajtunk. De azért senki sem tudott rá haragudni, oly szerényen, oly kedvesen mondta el, a mit tudott.

Az előadás véget ért s vacsoráig szöteszlottunk szobáinkba, tanulni, játszani, — én pedig Arankával siettem, hogy őt új lakásába bevezessem és segítssek neki elrendezni holmiját. Természetes, hogy ez idő alatt egy perczig sem hallgattam, hanem folyton kérdezősködtem új barátnőm mindenféle dolgairól. Leginkább bámultam azon, hogy bár kisebb volt, mint mi legtöbben az osztályban, mégis jóval többet látszott már tudni mint mi.

— Te már egész kis tudós vagy, mondám neki. Azt hiszem, rövid idő alatt utolérsz minket mindenben, amit az év eleje óta tanultunk. Melyik nevelőintézetben voltál eddig?

— Egyikben sem. Kedves jó atyám tanítgatott otthon, míg meg nem lepte az a súlyos betegség, mely végre halálát is okozta!

Néhány perczre elhallgatott, szeméi könybe lábadtak s magam is könyeztem, hallván, hogy szegény Aranka elvesztette atyját. Ő azonban csakhamar erőt vett

fájdalm...
Megtud...
vére var...
nagyon...
birja ne...
gettyü j...
jünk, m...
lakótárs...
Vis...
denféle...
volt s m...
végén az...
s legjobb...
nagy kit...
melyet a

—
nagyon...
rettentő...
köztünk...
nyeri a j...

—
jem, mor...
zott han...

—
héz vég...
fogadtul...
elnyerés...
Ki birna...
mas len...
kis árta...
magad is

Fur...
zonyos;
közül, de...
tem, hog...

Má...
nuláshoz...
utolért h...
három h...

fájdalmán és én megint fecsegetem tovább. Megtudtam, hogy még két kisebb testvére van, hogy mamája, ha nem is épen nagyon szegény, de csak áldozatokkal bírja nevelni gyermekeit. Mikor a csöngettü jelt adott, hogy vacsorára menjünk, már jóformán mindent tudtam kis lakótársamról.

Viszont én is elmondtam neki mindenféle apróságot, amit tudnia hasznos volt s megemlítettem, hogy az iskolai év végén az, aki közöttünk legjobban tanult s legjobban viselte magát egész éven át, nagy kitüntetést kap, arany keresztcskét, melyet aztán mindig nyakán hordhat.

— Hanem ezt a kitüntetést elnyerni nagyon nehéz, folytatám. Az igazgatónó rettentően szigorú, alig hiszem, hogy van közöttünk valaki, aki remélhetné, hogy megnyeri a jutalmat.

— Én iparkodni fogok, hogy elnyerjem, mondá Aranka szerény, de határozott hangon.

— Oh, könnyű azt mondani, de nehéz végrehajtani. Mi is akárhányan megfogadtuk, hogy iparkodni fogunk a jutalom elnyerésére, de aztán szépen abba hagytuk. Ki bírna mindig olyan figyelmes, szorgalmas lenni! Hiszen alig lehetne ráérni egy kis ártatlan csevegésre. Majd meglátod magad is.

Furcsa komoly leányka volt, az bizonyos; én voltam az öregebb kettőnk közül, de mindjárt kezdet óta úgy éreztem, hogy Aranka sokkal fölöttem áll.

Másnap Aranka hozzáfogott a tanuláshoz. Alig telt bele három hét, már utolért bennünket mindenben, amit mi három hónap óta tanultunk s az igazga-

tónó egyszer az egész iskola előtt így szólt hozzá:

— Valóban örömem telik benned, kedves leányom. S ti többiek, ti példát vehetnétek róla, mert láthatjátok, mire képes a komoly akarat és iparkodás.

Ha másvalakit dicsértek volna meg ennyre, bizonyosan irigyeltük és gyűlöltek volna mindnyájan; de Aranka oly szerény volt, oly kedves, annyira iparkodott mindenkivel jól tenni, ha csak tehetett, hogy valamennyien igazán még örültünk a dicséretnek, melyben részült s egészen helyesnek tartottuk, hogy ő a kedvence mindenkinek.

Senki sem örült annyira, mint én, mert valamennyi növendék közt én voltam Aranka legjobb barátnője; nemcsak egy szobában laktunk, hanem együtt tanultunk, játszottunk is és én mindenemet megosztottam vele: könyveimet, játékaimat, hazulról kapott jó csemegéimet. Az igaz, hogy nagy erőfeszítésbe került valamit elfogadtatnom vele, mert minden szerénysége és jósága mellett büszke is volt ám s mivel ő nekem semmit sem adhatott, nem tartotta helyesnek, hogy ő elfogadjon tőlem valamit. De azért mégis csak megosztottunk mindennel, mert látta, hogy nekem igazán rosszul esik, ha visszautasítja, amit neki följánlok. Ugy éltünk, mint igazi hű barátnőkhöz illik s én azt hittem, barátságunkat soha semmi sem fogja megzavarhatni. Hanem bizony másképp következett.

Egy napon nagy mulatságot rendeztünk, csak úgy magunk közt, mi nagyobb leányok, kik hazulról kedves szüleinktől részint csemegéket, részint pénzt kaptunk

Vasárnapra határoztuk a mulatságot s az igazgatónő megadta az engedélyt, de hozzá tette:

— Jól van, mulassatok, de elébb végezzétek el föladványaitokat, mert azt nem engedhetem meg, hogy a multság miatt dolgaitokat elhanyagoljátok. Aztán nem szabad sokáig fenn maradni éjjel, ne-hogy hétfőn a leczkén álmosan pislogjatok.

Persze, megígértünk mindent s én szaladtam Arankához, hogy őt is értesítsem a multságáról. Aranka érdeklél végig halgatta s aztán így szólt:

— Hiszem, jól fogtok mulatni.

— Fogtok? Te is velünk fogsz mulatni!

— Kedvesem, az nem lehet . . . én nem adhatok semmit a közös lakomához . . . tudod, hogy nekem nincs pénzem.

— Az nem baj . . . majd adok én helyetted is . . . no; ne is szólj ellene semmit, mert ha te nem jössz, akkor én sem veszek részt a multságban.

Ezt nagyon komolyan mondtam és a jó Aranka mindent inkább megtett, mint hogy kedvemet rontsa. Megígérte tehát, hogy eljön a multsággra, de aztán kért, hogy estig ne háborgassam.

Tudtam, hogy leczkéit akarja megtanulni és föladványait elvégezni.

Én is mindjárt követem példáját, gondolám, csak még kissé tanácskozom Irénkével meg Laurával, hogy fogjuk rendezni a multságot. Van még elég időnk.

Összeültünk tehát nagy tanácskozásra és vitattuk, rendeztük a dolgot, mintha legalább is száz emberre való nagy vigalmat kellett volna rendezni. Mindegyikünknek volt valami új terve s beletelt egy-

két óra, míg egészen megállapítottunk mindent és szétosztottunk azon szép szándékkal, hogy most már gyorsan elvégezzük dolgainkat. Hanem e szép szándékból semmi sem lett. Eszünk mindig máson járt, az esti multságon, mindig támadt még valami új gondolata hol az egyiknek, hol a másiknak, minduntalan szaladtunk egymáshoz — s a tanulás elmaradt.

— Nem baj, biztattuk egymást, reggel korán fölkelünk és elvégezzük dolgunkat.

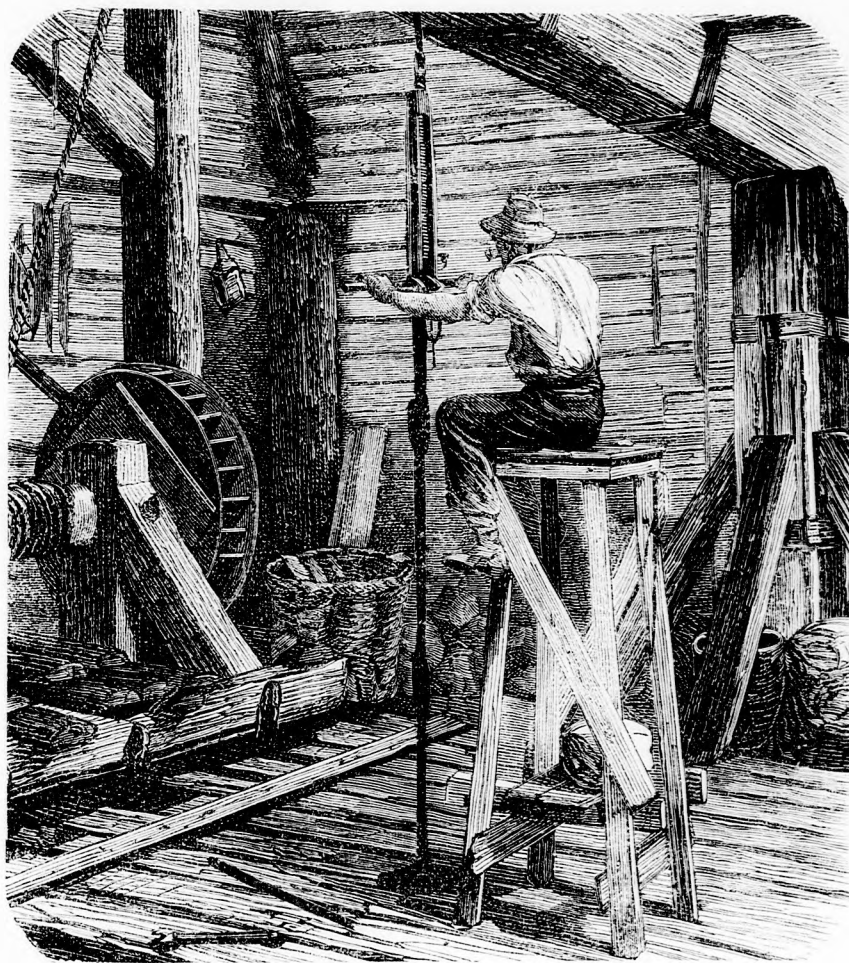
A délutáni séta után megkaptuk az engedélyt, hogy az egyik szobában összeütlekezzünk és játszassunk kedvünkre, vacsoránk pedig a magunk által összehordott csemegék legyenek, hideg sült, torták, pogácsák, gyümölcsfélék stb. Körülbelől tizenötven voltunk együtt, mind nagyobboeska leányok, kik már szörnyen büszkén lenéztük a többi kisebb leányokat.

Mondanom sem kell, hogy pompásan mulattunk; azt hiszem, egyikünk sem gondolt a föltételre, melyet nem teljesítettünk: a leczke megtanulására. A sok kaczagás, tréfa között ki is gondolt volna efféle komoly dologra? Néha-néha egyik nevelőnő betekintett szobánkba, de aztán ismét távozott, látván, hogy jó kedvünk van ugyan, de semiféle csinyeket sem követünk el. Ki nem fogytunk a tréfás játékokból s nagy csodálkozásunkra Aranka volt az, aki a legszebb, legérdekesebb játékokat rendezte s meg kellett vallanunk, hogy még ebben is ő a legügyesebb közöttünk. Meg volt a nagy vacsora is, aztán még nagyobb kedvvel játszottunk tovább, pedig már jó későcskén volt; de lefekvésre senki sem gondolt.

Már bizony talán éjfél is közel lehetett, mikor Anna kisasszony, osztályunk tanítónője ismét benyitott közzénk és így szólt:

— Gyermek, már nagyon későre jár az idő, elég is volt a mulatságból, menjetek aludni.

— Igen is, kisasszony, megyünk.

A KÖÖLAJ-KUT. A köölaaj-kut furása. (Lásd a 182. lapon.)

csak még ezt az egy zálogosdit végig játszuk.

A nevelőnő távozott, mi pedig végig játszottuk a megkezdett játékot. Mikor

ezzel elkészültünk, készülődni kezdtünk a szétoszlásra s Aranka volt az első, ki »jó éjt« kívánt és kiment. Mi többiek indulófélben voltunk, hogy utána menjünk, mi-

dön Laura, ki legnagyobb volt közöttünk, így szólt:

— Milyen kár, hogy már abba kell hagynunk ezt a jó mulatságot! Még bizony nincs olyan nagyon későn, egy kis félórácskát még játszhattunk volna.

— Hát játszunk! szólt bátran Irénke. Hiszen nem fogja tudni senki . . . már alszik mindenki, kissé vigyázni fogunk, hogy ne lármázzunk s minden jó lesz.

— Jó lesz, jó lesz! kiálták többen.

Megvallom, nekem nem igen tetszett ez a dolog, de eleinte nem mertem ellenmondani, néhány percz mulva pedig már nem gondoltam vele, helyes-e vagy sem, amit teszünk. Mégis féltünk azonban, hogy rajtakapnak s gyakran ki-kitekintgettünk az ajtón, nem jön-e valaki. Sokáig nem mutatkozott semmi veszedelem; egyszer azonban Irénke, ki épen kitekintett, ijedten szökkent vissza s kiáltá:

— Jaj, most mindjárt baj lesz! Jön megint Anna kisasszony!

Ugyancsak megijedtünk mindnyájan, mert jól tudtuk, hogy nagy hibát követünk el engedetlenségünk által. De ezt még talán megbocsátották volna; hanem ezután még nagyobb esztelenséget követünk el, mert igaz ám az, hogy egyik hiba maga után hozza a másikat.

Laura ugyanis, amint a veszedelmet megtudta, így szólt:

— Ne féljete, nem lesz semmi baj! Eloltjuk a gyertyákat, elbuvunk az ágyak és asztalok mögé, úgy hogy Anna kisasszony nem fog látni semmit és elmegy. Azután szép csendesen mi is elmegyünk!

Nagyon pompásnak találtuk ezt a tanácsot és a szerint cselekedtünk. Gyortan eloltottuk a gyertyákat, elbujtunk és oly csendesen meglapultunk, hogy lélekezni is alig mertünk. Néhány percz mulva csakugyan benyitott Anna kisasszony s hallottuk, amint félig hangosan mondá:

— Mégis csalódtam, már elmentek. De milyen gondtalanok! Nyitva hagyják az ajtót!

Kiment és rémületünkre nemcsak bezárta, hanem kulcsal becsukta az ajtót és távozott! Meg voltunk fogva!

Ijedtünkben jó ideig nem is mozdultunk, de aztán végre előbujtunk, és sötétben, nagy kétségbeesetten kezdünk tanakodni, hogy már most mi tevők legyünk? Hasztalan volt azonban minden tanakodás, nem tehattünk semmit. Székeken ülve s az asztalra támaszkodva iparkodtunk aludni s vártuk, mi lesz majd reggel!

Kézelhetitek, hogy bizony semmi jó sem várt reánk; kiderült az éjjeli csiny, és még mielőtt az igazgatónő megtudta volna, a délelőtti leczkénél kitünt, hogy egyikünk sem végezte el tegnap dolgát. Csak Aranka volt ekkor is épen olyan pontos, mint rendesen.

Az igazgatónő, mikor megtudta az egész dolgot, rendkívül megharagudott, hogy mi, a nagyobbak, ilyen rossz példát adunk az intézetben. Csakhamar ki is mondta reánk a szigorú büntetést, mely abból állott, hogy a legközelebbi szünnapon a városligeti séta, a legkedvesebb multságunk helyett otthon kell maradnunk és külön nehéz leczkét tanulnunk.

(Vége következik.)

D
emléks
zül uja

Latin
Má
Czora
Kator
gye
mé

E
nyok a
adóhiv

Mi
mai nap
től négy
szoborra
kerületi
befizette

Mi
m. k. ad

aza

előfzető
előbb m

legezész
küldend

Kis Értesítő.

Deák Ferencz nagy hazánkfíjának emléksobrára a „Kis Lap“ olvasói közül újabbán adakoztak:

Latinovics Gizella, Anna, Irén, Mária és Emma	1 ft.
Czorda Mariska	1 „
Katona Linda, Lenke és Lajos egy gyermek - tombolajáték ered- ménykép	2 „
Összesen	4 ft.

Ez összeget átszolgáltattam az adományok átvételére meghatalmazott n. kir. adóhivatalnak. Ime a nyugtatvány:

NYUGTATVÁNY.

Mi alóltartak ezennel elismerjük, hogy mai napon a »Kis Lap« tettes szerkesztőségétől négy ft. o. é. összeg mint a Deák emléksoborra ottan befolyt adomány a n. kir. IV. kerületi adóhivatal pénztárába hiány nélkül befizettetett legyen.

Mit saját kezünk aláírása és az említett m. k. adóhivatal idenyomott pecsétje bizonyít.

Budapest, 1877. márczius 17.

azaz: 4 ft. o. é.

(P. H.)

SCHNEIDER S. K.

FRANK S. K.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XII. köt. 9-ik számban közölt képrejtvény megfejtése:

„Két kard egy hüvelyben el nem fér.“

Helyesen fejtették meg: Degré Miklós és Andor, Roszner Géza, Barczán Etelka, Raschofsky Matild, Janka és Paula, Mihály Jenő, Link Jetka, Brüll Soma, Klein Zsiga és J. Szénási Emma, Bóday Dezső, Bauholzer Irén, Fülöp Ede, Boleman Árpád, Zinsenheim Ilona és Teréz, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Fisch Jozefa, Rohonczy Lajos, Szegszárdi János, Pázmány Zoltán, Pribenszky Lajos, Szentiványi Tonesi és Józsi, Kremniczky Józsi, Karcasai Irma, István és Gyula, Wellisch Malvin és László (kinnek az írása?) Farkas Szeréna, Nehrebeczky Ilona, Mócs Laura, Burián Ilonka, Bulbuk Anna, Szabó Endre, Bazsó Ilka és Irma, Török Sarolta, Bernáth Szeréna, Lajos és István, Koller Ilonka, Kempelen Géza és Béla, Klein Matild.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 6-ik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Bódy Irma, Bernáth Szeréna, Lajos és István.

*

A »KIS LAP« XII. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Mócs Laura, Bulbuk Anna, Keresztes Ilona és Gizella, Ney Ida, Klein Matild.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésök márczius hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legegyszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

VIZRE ÉPÜLT VÁROS. (Lásd a 181. lapon.)

Felölös szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.